

Ik lees graag nabeschouwingen. Zelfs van voetbalwedstrijden die ik zelf gezien heb. Laat staan van een paddestoelenseizoen dat ik deels gemist heb door te veel werkzaamheden binnenshuis. Maar nabeschouwingen van het seizoen kwamen in de pas gehouden enquette niet naar voren als iets waar lezers van Coolia verwachtingsvol naar uitkijken. Gelukkig hoeft je in een column niet zo veel van lezers aan te trekken. Een column kan juist een vrijplaats zijn van afwijkende meningen of tegendraadse notities. Daar gaan we nog een keer ons best voor doen. Maar eerst iets over het voorbije seizoen. Het was verbazend, gezien de enorme hoeveelheid regen in september, hoe moeizaam het seizoen op gang leek te komen en hoe de meer bijzondere soorten zich relatief weinig lieten zien. Was 2000 het bolarisjaar, 2001 zou je het jaar van de luie zwamvlokken kunnen noemen. Wat een lamlendig stelletje! Wekenlang viel de regen met bakken naar beneden en pas in oktober had het effect. Toen konden de algemene soorten zich niet langer inhouden en kwamen bijvoorbeeld honingzwammen massaal tevoorschijn. In het oosten van ons land waren dat natuurlijk vooral Sombere honingzwammen (*Armillaria ostoyae*), in West-Nederland vaker Knolhoningzwam (*A. lutea*).

Tijdens een excursie die ik gaf voor de volkstuinbezitters van 'Nut en Genoegen' in Amsterdam vonden we in een van de tuinen een plek met zeker driehonderd exemplaren van de Echte honingzwam (*A. mellea* s.s.). Ze bevonden zich in verschillende stadia van ontwikkeling en het was een magnifiek gezicht om twee loofhoutstobben helemaal overgroeid te zien met honinggele paddestoelen. Het was een mooie zondag in oktober en daardoor waren er nogal wat deelnemers en werd er ook vrij veel gevonden. Bijvoorbeeld de Dennenvoetzwam (*Phaeolus schweinitzii*), die nog niet eerder in Amsterdam was aangetroffen. De meeste deelnemers leken het naar hun zin te hebben, maar of ze er veel van opgestoken hebben, betwifel ik. Een maand later kreeg ik namelijk een kopie van het verslag dat een der deelnemers - die ik die middag ijverig aantekeningen had zien maken - voor een plaatselijk blaadje had geschreven. Ik citeer: "De sporen zijn meestal enkele tot duizenden micrometer groot en gaan pas ontkiemen als enkele sporen van verschillende geslachten op een geschikte voedingsbodem terechtkomen". En even verderop: "De Tweekleurige vaalhoed groeit op de haarwortel van 1 mm van een spar. Onder de grond leeft hij zo'n 4 tot 500 jaren. Omdat er teveel stikstof in de grond zit gaat hij helaas in aantal achteruit".

Het is natuurlijk makkelijk om de draak te steken met een beginnening die het een en ander door elkaar haalt. Misschien kan ik beter vraagtekens zetten bij mijn didactisch vermogen. Ik hoef me in ieder geval niet al te veel illusies te maken over wat er is blijven hangen bij de meeste andere deelnemers, die geen aantekeningen maakten en het al gauw liever over een lekkende dakgoot of het tekentalent van hun jongste kind hadden dan over paddestoelen!